

Včeraj zvečer sta dva izmed tvojih bratov premlevala stavčno zgradbo, ki običajno prevladuje v Mojih narekih, a glede na njune predstave o nemški slovnici ni vselej primerna.

Prva kritična opazka tvojega brata M-a je bila ta, da se je moral ob svojih poizkusih spreminjanja večkrat povrniti na zaporedje besed, ki sem ga podal Jaz, nakar mu je tvoj brat L. dal dober odgovor, rekoč, da: »Se moje besede ne smejo brati z glavo, temveč s srcem, pa bo njihov pomen vedno jasen!«

Ker je slednji s svojo pripombo zadel žebljico na glavico, ti bom Jaz tukaj pojasnil način, kako naj bi se izražali, pravo stavčno zgradbo in nazadnje temeljno resnico, ki se vleče skozi vse Moje stvarstvo in se prične s pravkar izraženim dvomom tvojega brata M-a in zaključi z velikim duhovnim človekom.

Preden pa se v celoti poglobimo v bolj podrobno razlago tega vprašanja, zakaj se Moj slog pogosto razlikuje od vašega, moramo kot vedno začeti z osnovo in se vprašati: »Kaj je jezik na splošno? Kako je nastal? In kdo je bil pravzaprav tisti vodič, ki je prvi določil takšno zaporedje besed, kakršnega ste sedaj vajeni brati, pisati in misliti?«

Izhajajoč iz najpreprostejšega, najlažje pridemo do pravega in resnično pripravno dobrega zaključka, ki, zgrajen na čvrsti, enostavni in trdni osnovi, podoben hiši zgrajeni na skali, ki je ni moč uničiti, tudi sam nikoli ne more biti ovržen.

Če začnemo s prvim vprašanjem: »Kaj je jezik?«, moramo odgovoriti:

Jezik je zveza različnih zvokov, ki jih proizvajajo deli ust, in ki v svoji raznolikosti, pogosto posamezno, večkrat pa povezano, izrazijo besedo in beseda – pojem.

Nižja je stopnja duhovne izobraženosti ljudi, manjše so njihove zahteve, s tem pa potrebujejo tudi manj besed za izražanje svojih potreb in za označevanje različnih predmetov.

Jezik je torej nastal, ko so ljudje z artikuliranimi galsovi in proizvedenimi zvoki bodisi skušali posnemati zvok določenih zvonečih stvari ozoroma predmetov, ali pa so iznašli prave glasove, ki naj bi izražali to ali ono telesno ali duševno potrebo.

Kot vsakodnevno opazujete pri otrocih, tako je bilo nekoč tudi pri pravih ljudeh, ki so morali sami izumiti mnogo besed, mnogih drugih pa so se s pomočjo svoje telesne povezanosti z Mojim duhovnim svetom naučili tudi od slednjega, to pa so besede, ki v prisposobi vselej duhovno označujejo obravnavani predmet.

Ko je število ljudi že kmalu po padcu prvega človeka naraslo, s čemer se je sporazumevanje z duhovnim svetom prekinilo vse do vašega časa, se je izoblikovalo na tisoče jezikov in podrejenih narečij. Ljudje se več ne razumejo med seboj in jezik drugega naroda, s katerim bi želeli navezati stik, se mora naučiti, drugače je medsebojno sporazumevanje nemogoče.

Seveda je teh nekaj tisoč jezikov, ki sedaj obstajajo, od časa njihovega nastanka do danes, bilo podvrženo mnogim spremembam. Nekateri so napredovali, drugi

nazadovali, odvisno od kulturne in duhovne stopnje samih ljudstev.

Toda kjerkoli jezik obstaja ali je obstajal, je bila ena izmed njegovih značilnosti, ob svojskem poimenovanju predmetov in pojmov, tudi način združevanja besed v stavek, končno pa tudi njihova zabeležba v pisavi ali sliki.

Kar se tiče stavčne zgradbe, o kateri sta si tvoja brata pravkar izmenjavala svoje misli glede načina, katerega uporabljam Jaz, je prvo vprašanje: »Kako naj se ta pravzaprav pravilno uporablja?«

Glejte tukaj smo prišli do točke, kjer se Jaz v nasprotju z načinom, s katerim vi običajno pišete, pogosto izražam drugače.

Z namenom, da bi vam to objasnil, začnimo z razpravo in se najprej vprašajmo: »Kaj je stavek?« Stavek je izraz misli, ki v osnovi pojasnjuje pojem ali dejanje.

Če torej želim obrazložiti dejanje, naj bi sprva stavek vseboval delovalni glagol, kot izraz volje po dejanju in šele potem mu sledi beseda, ki opisuje dejanje.

Vsaj v jeziku vsakega duha je prva osnovna misel: Želim nekaj narediti, čemur sledi to, kar želim narediti.

Tako Sveto Pismo pravi: »In On je ustvaril svetlobo!«, in ne: »On je svetlobo ustvaril.«, kakor ste navajeni pisati; beseda »ustvari« je pred besedo »svetloba«.

V Mojih narekih torej pogosto naletite na takšno stavčno zgradbo in L. je imel popolnoma prav. Če jih berete s srcem, namreč duhovno, je pravilno, kot narekujem Jaz in kakor je to v navadi v vseh starih jezikih Jutrovega (Bližnjega vzhoda) in Azije, pa tudi še v nekaterih novejših, v vašem (nemškem) jeziku pa se stavek tvori tako, da samostalni običajno vstavite med pomožni in glavni glagol, ki pove, kaj naj bi se pravzaprav zgodilo, stoji šele na koncu stavka.

Ker je osnova vseh stvari duhovni »Zakaj«, je tudi tukaj spet tisto Duhovno, ki opravičuje Mojo stavčno zgradbo, »Duhovno« nadomeščeno s »srcem« pa pove toliko kot: Če pustite ob strani vaš razum in tako kot Moji duhovi mislite le s srcem, boste brez oklevanja sprejeli Mojo stavčno zgradbo, takoj ko pa zapustite notranji jezik duše in preidete k razumsko usmerjenemu ali zunanjemu življenju, izgubite tudi ta red, kakor se je to zgodilo pri zapisovanju jezikov.

Vsi starodavni jeziki Azije in Afrike so takšni kot univerzalni duhovni jezik. Ta naj bi se za branje zapisoval samo od desne proti levi, medtem ko se jeziki sedanjega človeštva, ki živi samo zunanje ali razumsko, zapisujejo prav nasprotno, torej od leve proti desni.

Tudi ta obrnjeni besedni red kaže na žalostno razliko, namreč med materialnim in duhovnim.

V materialnem, kot na primer v človeškem telesu, je leva tista srčna stran, iz katere izteka kri v celotno telo; to je pozitivna ali duhovna stran, medtem ko je desna tista, po

kateri se kri prenaša v pljuča in kasneje zopet nazaj v srce, negativna ali materialna stran.

Kar zunanji svet skozi uho sporoči slušnemu ali čutnemu organu duše ali duhovnemu človeku, je negativno, kar pa duša razodeva zunanjemu svetu preko svojih gibalnih orodij, je pozitivno.

Tudi vsaka stvar ima dve strani, desno in levo, negativno in pozitivno, zunanjo in notranjo.

Človeška koža je na notranji, levi strani, pozitivna, na zunaj ali desni strani, pa negativna! Kot pozitivna izloča, nato spremeni pola in vsrkava kot negativna. To se dogaja nešteto v vsakem trenutku. Kajti odbijanje in privlačenje, trenje in proizvajanje toplote, uničenje in ponovno ustvarjanje, so prva načela življenja.

Oko je kot sprejemni organ zunanjih vtisov negativno, toda kot zrcalo notranjega, pozitivno.

Kar je tukaj označeno kot »pozitivno« in »negativno«, je prisotno tudi v duhovnem življenju, povedano drugače, to je približevanje ali oddaljevanje od Mene in Mojih zakonov.

V zgodnjih časih, ko so ljudje in narodi še vedno bili bližje duhovnemu življenju, so izumljali svoje jezike glede na svoje duhovno stanje; v skladu s tem duhovnim stanjem so tako izumljali tudi stavčno zgradbo in pisavo. Ko pa so se sčasoma obrnili proč od velikega zakona narave ter ubrali napačno pot, je tudi način njihovega izražanja in pisanja postal naroben, zato ima večina novejših jezikov napačen slog in napačen način pisanja.

Ljudje so zamenjali srčno - duhovni jezik srca z razumsko - možganskim jezikom in se odvrnili od Mene in od lastnega poslanstva. Zaradi tega gledajo na veliko stvari v naravi kot na napačne, le - te pa so se nekoč preprostim ljudem, ki so živeli preprosto življenje, zdele ravno pravšnje.

Vidite torej, kako od srca, do srca, ali po srcu ali pa po razumu obstaja nekakšen sem ter tja, približevanje in oddaljevanje, poboljšanje in poslabšanje.

Kar sem vam prej povedal o koži, velja za vsak sadež, za vsako drevo, in za vsak predmet; vsepovsod sta prisotna dva pogleda, s katerima se notranja inteligenca kaže zunanjemu svetu ali pa prejema vtise iz zunanjega sveta, in vsepovsod obstajata pozitivno - negativno, desno - levo, vsepovsod obstajata približevanje in oddaljevanje, izločevanje in vsrkavanje, prav ali napak.

Tako se nadaljuje skozi celotno stvarstvo - vse tja do velikega vesoljnega človeka, katerega drob, ali notranji organi so samo sonca, kometi in planeti, in tako naprej do še neskončnokrat večjega duhovno - svetovnega - človeka, katerega notranjost so zgolj nebesa najrazličnejših vrst in blaženosti.

Tudi ti za svoje preživetje srkajo odzunaj, to pa potem notranje spremenijo v duhovno, ter izključijo in izločijo tisto, kar potem vesoljni človek potrebuje v duhovni substanci.

Tam vlada pravilen red, tamkaj so srce Moja nebesa, ki so v središču veliki pozitivni pol, s čimer se sprememba začne znova.

To je veliki temeljni zakon stvarstva: Jaz, Ljubezen, sem pozitivni pol in vi ter Moji duhovi in angeli, ste kot vsrkavajoči deli negativni pol, dokler ne bo, po veliko vsrkavanjih in izločanjih, kar je enako gibanju ali življenju, na koncu ostal samo Moj pozitivni pol kot duhovno večni in nespremenljiv, in bo potem vse vsrkano poduhovljeno in Meni enako, uživalo večni mir in blaženost in le nežno privlačenje, brez vsakega odbijanja.

Seveda bo do takrat preteklo eone in eone časa, zgodilo pa se bo vendarle nekoč, ko se bosta na takšen način očiščena in poduhovljena duh in materija odrekla svojim načelom, ki so jim bila dana kot prva spodbuda, in bo tisto, kar si je lahko nekoč svoj obstoj zagotovilo zgolj z borbo in razkrojem, živelo v miru drug ob drugem in drug v drugem in kjer bo torej vladala enotnost med vsemi.

Sedaj vidite, Moji dragi otroci, kako se začeni od manj pomembnega vprašanja in L.- ovega odgovora vse do duhovnega človeka, pne prav ta vez in se prepleta z vsemi stvarstvi; tam kot manjše vprašanje stavčne zgradbe v vašem jeziku, in tukaj v brezmejnih, vam nepredstavljenih razdaljah kot sila privlačevanja in odbijanja.

Iz tega lahko uvidite, kako malo je potrebno, da odkrijete in pojasnite celotno veliko resnico, veliki temeljni zakon Mojega Božanskega Gospodarjenja. Seveda to zahteva tudi Njega, ki vam ga lahko objasni; Njega, ki je vsem tem velikim in majhnim svetovom, vsem tem bodisi duhovnim ali materialnim proizvodom, načrtal enako pot. Potreben je vaš Oče, ki vam želi takšne velike čudeže razložiti v manjših vprašanjih ter vam s tem kaže, kako veliko in kako malo je potrebno, da se, prvič, dojame Moja veličina, in drugič, Moja ljubezen, in da se to naučite tudi ceniti! Amen

[Gottfried Mayerhoffer](#)